

İçimdeki Yargıç

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Aleyna Deveci

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2025

ISBN: 978-625-5779-10-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

İÇİMDEKİ YARGIÇ

Bekir Çakmak

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ.....	7
GİRİŞ.....	9
KIRIK UMUTLAR.....	11
KIRILMA ANI.....	19
ÖLÜM ÜZERİNE PAZARLIK.....	23
VİCDANIN SESSİZLİĞİ	28
KIRILAN MERHAMET.....	35
DÖNÜŞÜ OLMAYAN YOL	41
HİÇLİĞİN EŞİĞİNDE	50
İÇİMDEKİ YARGIÇ (VİCDAN)	56
TEŞEKKÜR.....	63

ÖN SÖZ

Bu kitap, insan ruhunun en derin odalarında saklanan çoğu zaman susturulan bir sese adanmıştır: vicdanın sesi. Her insan, hayatının bir anında kendisiyle baş başa kalır. En ağır yargıyı ne toplumun ne de kanunların getirdiğini görmedim. Asıl yargının insanın içindeki sessiz, görünmez bir yargıçtan yükseldiğini gördüm.

Bu romanı yazarken yaşamın içinden süzülen utanç, pişmanlık, suç ve sessizlik anlarını, bir adamın hayatı üzerinden anlatmaya çalıştım. Çünkü bilirim ki her insanın içinde bir mahkeme kurulur ve çoğu zaman o mahkemede yargıç da sanık da tanık da kendisidir.

Vicdanın ne kadar güçlü bir duygu olduğunu insanı hem kurtarıp hem de yok edebileceğini gösteren bir hikâye anlatmak istedim. Bazen bir hayat, yanlış bir karardan ya da bir anlık suskunluktan ibaret olabilir.

Bu romanı okurken kendi içinizdeki yargıçla yüzleşmeniz, kendi hikâyenizi yeniden duymanız umduyla...

Bekir Çakmak

GİRİŞ

Her insanın bir sınavı vardır; kimisi açlıkla, kimisi yalnızlıkla, kimisi kendi vicdanıyla baş başa kalır. Bu şehirde insana en çok yük olan şey susturduğu iç sesidir.

Zamanla insan, gördüğü her acıya alışır, alışmanın bedeli ise ruhunun yavaş yavaş solmasıdır.

Arjen Onur, bir zamanlar doğru bildiği her şeyden vazgeçti. Hayatta kalmanın, iyilikten daha ağır bir bedeli olduğunu kendi elleriyle öğrendi. Bir ekranın ardında ölümün soğuk yüzünü aradı ama ne kadar uzağa bakarsa baksın, kendi suçunu daima içinde taşıdı.

Çünkü insan, ne kadar kaçarsa kaçsın sonunda dönüp kendisiyle yüzleşir. Ve kimse bilmez; bazen en büyük ceza, başkasından değil insanın kendi yargısından gelir.

Bu hikâye, paranın değil pişmanlığın hüküm sürdüğü kaybolmuş bir vicdanın ve geri gelmeyen bir değerın öyküsüdür.

Burada, herkesin sustuğu bir dünyada, kimse masum kalmaz.

KIRIK UMUTLAR

Hayat, insanı yavaş yavaş un ufak eden bir değirmendir. Kimileri bu değirmenden öğütölmüş hâlde çıkar kimileri ise hâlâ taş kesilmiş yüreklerini savunmaya çalışır kavga eder durur. O sabah da Arjen, pencerenin demir parmaklıklarına yaslanıp dünyayı izlerken hayatın adil olup olmadığını insanı neye göre şekillendirdiğini düşünüyordu.

Gözünün önünden geçen insan seline bakıyor, kimin neye koştüğünü kimin neden bu kadar yorgun ve öfkesiz olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belki de herkes, görünmeyen bir zincirin ucunda varacağı yeri bilmeden sürükleniyordu.

Pencerenin kenarındaki ıhlamur saksısı, geçen haftadan beri sulanmamıştı. Toprak çatlamış, yapraklar solgun ve kırılğan bir hâl almıştı. Belki de insanın ruhu da böyleydi ilgisiz kalınca susuz bırakılınca kendi içine bükölüyordu. Arjen, içinden bir cümle mırıldandı:

— **İnsanın ruhu neyle beslenir? Umut mu, korku mu, yoksa açlık mı?**

O an kendine dürüst olmalıydı. Uzun zamandır ne umut besliyordu ne de korkuya yer vardı içinde. Sadece açlık, hem karnında

hem ruhunda. Aç kalma korkusu, bütün korkuların anasıydı. Karnı doyduğunda bile içindeki eksiklik geçmiyor, tam aksine insan daha çok neyi kaybedeceğini düşünmeye başlıyordu.

— Herkes bir şeyin peşinde, herkes bir şeyi kaybetmekten korkuyor. Diye geçirdi içinden.

— Ama benim kaybedecek neyim kaldı? Belki de hâlâ kaybetmekten korktuğum tek şey... Evet, bir kişi vardı dünyada, nefes alırken aklıma gelen düşlerimde bile korumaya çalıştığım... Kardeşim Tekin. Hayatta bir tek sevdiğim, canımdan çok sevdiğim kişi. Ve ben, bir gün onu yanıma alabilmek için, bu şehirde her sabah aynı kâbusa uyanıyorum.

Küçük odada yalnızca buharı kaçmış bir çayın kokusu vardı. Eşyalar eski, çoğu ikinci eldi. Halı desenleri silik, köşelerde kıştan kalma toz yumakları... Yalnızlık bazen eşyaları da yaşlandırıyor.

Çalışmadığı iş bulamadığı günlerin üzerine sinen yorgunluk Arjen'in kemiklerini sızlatıyordu. Her yeni gün, bir öncekinin tekrarı gibiydi. Uyanmak, eski tüplü televizyonunda haberleri izlemek, pencereden sokağı seyretmek, sonra başını yastığa gömüp iş ilanlarını düşünüp gezinmek... Ama hiçbir şey değişmiyordu. Oto yıkamada çalıştığı günler de depo işçiliğinde sabahlara kadar sırtında yük taşıdığı zamanlar da çoktan geçmişte kalmıştı. Şimdi sadece işsizliğin ve açlığın iç içe geçtiği kasvetli bir bekleyiş vardı hayatında.

O sabah da öyle başlamıştı. Elinde cep telefonu, iş ilanlarını aşağı doğru kaydırıyordu.

“Lise mezunu, genç ve dinamik depo elemanları aranmaktadır...”

“Güvenlik görevlisi, sabıkasız, tercihen askerlik yapmış olan...”

Hangi ilana baksa altında küçücük harflerle bir “tercihen” ya da “en az üç yıl tecrübeli” notu vardı.

— İnsan, hayatında ne zaman “tercih edilen” olmaktan çıkar?

Kendi kendine gülümsedi. Belki hiçbir zaman “tercih edilen” olmamıştı. Yine de yaşamaya, beklemeye ve bir umut kırıntısı aramaya devam ediyordu.

Telefonu masaya bırakıp ayağa kalktı. Perdeleri araladı. Sokağın aşağısından köşe başındaki bir simitçinin çılgınlığı duyuluyordu:

— Simit! Taze simit!

Karnı guruldadı.

Dolapta dünden kalan bayat bir ekmek, bir de son çay poşeti vardı. Her lokma, hayatla yaptığı bir pazarlık gibiydi. Daha ne kadar dayanabilecekti? Kimi zaman insanlar arasında görünmez bir cam duvar var gibi hissediyordu. Herkes kendi derdinde kimse kimseye bakacak selam verecek takati yoktu.

O da artık kimseye selam vermiyordu.

Birden annesinin sesi kulaklarında çınladı:

— Arjen, iyi misin?

Memlekette, uzaklarda.

Kardeşi Tekin’le birlikte yaşıyorlardı.

Her akşam telefon çalıyor, Tekin’in sesi aradaki bütün mesafeleri eritiyordu:

— Ağabey, ne olur beni de yanına alsan?

Arjen içini çekti:

— Burada hayat kolay mı sanıyorsun Tekin?

Ama onun aklına her gelişinde kendini biraz daha yetersiz hissediyordu.

Çünkü hayatta bir insana sahip çıkmak bazen kendinden vazgeçmek demektir.

Ama ne zaman kardeşini düşünse açlık ve yalnızlık biraz daha dayanılır hâle geliyordu.

Bazen içinden geçenleri kelimelere dökmek istiyordu.

Ama yazmak ona göre değildi. O hep aklında tutardı kelimeleri. Hafızası kuvvetliydi. Yıllardır babasının öğütlerini, annesinin dualarını, kardeşinin çocukluk kahkahalarını unutmadı. Ama şimdilerde unutmak için dua ediyordu.

Birkaç gün önce iş görüşmesinden dönerken şehrin uğultusuyla gökyüzünü izledi.

Gri, kirli bulutlar. Her binada başka bir hayat, her pencerede başka bir hikâye.

— Hayat bir sistemse bu sistemin parçası olmayı neden istememeli insan?

Çünkü sistem, insanı kendine benzetir, diyorlardı.

Ama insan bazen en çok da sisteme benzeyince yalnız kalır. Birden eski bir felsefe kitabından bir cümle geldi aklına:

— **İnsan neyi nerede kaybettiyse, kendini orada arar.**

— Ben neyi kaybettim? İşim, umudum, sevgim... Yoksa kendimi mi?

Cevap arıyordu ama bulamıyordu. Pencerenin önüne oturdu. Sokağın aşağısında bir kedi, çöp konteynerini karıştırıyordu. O an, insanın hayatta kalma içgüdüsünü düşündü. Aç kalmak, yalnız kalmak, umutsuzluğun içinde savrulmak...

Hepsi insana yaşadığını hatırlatan acı gerçeklerdi.

Belki de insanın en çok korktuğu şey aç kalmak değil unutulmaktı. Bazen bu şehirde sadece ayakta kalmak bile zaferdi.

Arjen, kendini bildi bileli yoksulluğun gölgesinde yaşamıştı. İstanbul'un kalabalık sokaklarını pencereden izlerken zenginliğin ve fakirliğin insanın tenine, konuşmasına, hatta bakışına bile nasıl işlendiğini düşünüyordu. Bu şehirde herkes, sahip olduğu şeyler kadar değerliydi sanki; parası, işi, giyimi, konuştuğu dil kadar.

Kimi insanlar arabalarını kaldırıma park ederken bile bir özgüven taşırdı. Onların gözlerinde dünyaya dair bir endişe yoktu, sanki hayat onlara ömür boyu bir garanti mektubu vermişti. Oysa Arjen, kendisinin ve kendisi gibi olanların gözünde sürekli bir kaygı, bir tetikte olma hali seziyordu. Sokakta yürürken omuzlarını hafifçe içeri çeker, sanki her an bir cezaya çarptırılacakmış gibi, görünmez olmaya çalışırlardı.

— Bu düzen kimin düzeni? diye düşündü.

— Kimler rahat uyusun diye bu kadar insan sabaha kadar dişini sıkar? Birileri o pahalı dairelerinde manzaraya karşı kahvaltı ederken başkaları simit kuyruğunda elindeki son bozukluğu sayıyor. Kapitalizmin dişlileri arasında sıkışıp kalmıştı o da milyonlarca insan gibi. Her yeni AVM'nin açıldığı gün, daha çok işsiz arttığını biliyordu. O büyük mağazalarda satılan her gömleğin, bir başka gecekonduyu biraz daha yıkıma yaklaştırdığını; pırıl pırıl vitrinlerin arkasında milyonlarca gölge olduğunu hissediyordu.

– Para...

Küçükken, babası bir gece ekmek parasını çıkarmak için sabaha kadar çalışıp yorgun argın eve geldiğinde Arjen'in aklına ilk takılan kelime buydu.

“Para.”

Çocukken, komşu çocuklarının yeni ayakkabılarını gördüğünde içinden yükselen utanç, bugün hâlâ boğazında bir yumru gibi duruyordu.

İnsanın, yaşadığı yoksulluğu kimse açık açık yüzüne vurmazdı. Ama Arjen iyi bilirdi en ağır bakış, bazen insanın kendi içinden gelirdi.

— Bir gün, param olursa... Bir gün, hayatta seçen taraf ben olursam...

Bu cümlelerin ardında gizli bir öfke vardı. Kaderine değil kendisine değil bu devasa, acımasız sisteme karşı.

Çünkü Arjen'e göre kapitalizm önce insanın ruhunu satın alır sonra geri kalanını bir kenara atardı. Bir simit, bir bardak çay... Bazılarının elinin kiri bazılarının yaşamının temeli.

Arjen, cebindeki bozuklukları saysa bir simite belki yetecekti ama simitçinin gözüne bile görünmezdi o an.

Bazen insanların arasından geçtiğinde herkesin birbiriyle sessiz bir yarış içinde olduğunu fark ederdi.

Daha iyi giyinmek, daha güzel görünmek, daha iyi bir işe sahip olmak...

Herkes, diğerlerinden biraz daha iyi olmanın hayalini satıyordu bu şehirde. Ama kimse kimseye:

— Nasılsın? Diye sormuyordu.

Bazen geceleri, kentin ışıkları sönüp kalabalık çekildiğinde hayatın gerçek yüzünü daha net görüyordu.

Bir apartmanın en alt katında yaşamak, ona gökyüzüne ulaşmanın ne kadar zor olduğunu hatırlatıyordu.

— Bazıları gökyüzüne bir asansörle çıkarken bazıları her basamakta dizlerini kanatıyor. Diye geçirdi içinden.

Ve belki de en kötüsü, insanın alışmasıydı. Yoksulluğa, yokluğa, unutulmaya... Çünkü bu şehirde en tehlikeli şey, insanın başına gelen hiçbir şeye artık şaşırmasıydı.